

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Bf.II.466/2024. számú ügyben Szegeden, 2025. január 9. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a 43. sorszámu

v é g z é s t:

Az emberölés előkészületének büntette és más bűncselekmény miatt vádlottl ellen indult büntetőügyben a *Debreceni Törvényszék* 2024. február 21. napján kihirdetett 25.B.127/2023/145. számú ítéletét *helybenhagyja* azzal, hogy a vádlott terhére megállapított 90 rendbeli emberölés előkészülete büntetének jogszabályi alapja helyesen *Btk. 160. § (3) bekezdés*, továbbá az ítélet bevezető részéből a 2023. július 5. napjára történő utalást, valamint a vádlott tartózkodási helyének feltüntetését *mellőzi*.

Kötelezi vádlottl vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült *14.000.- (tizennégyezer) forint* bünygyi költség megfizetésére az állam javára, a Debreceni Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

Ha vádlottl vádlott a jelen ítélet közlésétől számított három hónapon belül a számára kiadni rendelt bűnjeleket nem veszi át, akkor azok az állam tulajdonába kerülnek.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Debreceni Törvényszék fenti ítéletével a 2022. július 21. napjától őrizetben, 2022. július 22. napjától letartóztatásban lévő vádlottl vádlottat bűnösnek mondta ki 90 rb. emberölés előkészületének büntetében [Btk. 160. § (1), (3) bekezdés] és zaklatás vétségében [Btk. 222. § (2) bekezdés b) pont]. Ezért halmazati büntetésül 2 év 8 hónap szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg. Rendelkezett arról, hogy a vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította. Rendelkezett a bűnjelekről és a bünygyi költségről.

[2] A törvényszék ítélete ellen fellebbezést jelentett be az ügyészség a vádlott terhére a büntetés súlyosítása érdekében, a vádlott az ok és a cél megjelölése nélkül, de

nyilvánvalóan elítélése miatt, felmentése érdekében, védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan a büntetés enyhítése végett.

[3] Az ügyészégi álláspont szerint az elsőfokú bíróság nem tulajdonított kellő jelentőséget a felmerült súlyosító körülményeknek, elsődlegesen a bűncselekmények többszörös – százhoz közelítő – halmazának, a vádlottal szemben jóval hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés és hozzá igazodó közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása lett volna indokolt.

[4] A vádlott fellebbezését számos beadványban indokolta, amelyek lényege szerint bűncselekményt nem követett el, ezért a felmentését kéri.

[5] A vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában ugyancsak fenntartotta az elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhébb büntetés kiszabására irányuló indítványát, elsődlegesen arra hivatkozva, hogy a vádlott cselekményeit végszükségben követte el.

[6] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.192/2023/30. számú átiratában az ügyészégi fellebbezést fenntartva indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, a vádlott büntetését súlyosítsa, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[7] Mind a felmentés, mind a büntetések súlyosítása, mind azok enyhítése iránt előterjesztett fellebbezések alaptalanok, a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltak egyebekben helytállóak.

[8] Tekintettel arra, hogy a vádlott javára bejelentett fellebbezések a vádlott felmentésére is irányultak, a másodfokú bíróság a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 590. § (1), (2) és (7) bekezdésében foglaltakra figyelemmel teljeskörűen felülbírált.

[9] Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem sértett olyan eljárási szabályt, amely az ítélet hatályon kívül helyezését eredményezné.

[10] Az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges és lehetséges körben lefolytatta. A rendelkezésére álló bizonyítékokat önmagukban is megvizsgálta és azokat egymással is összevetette, azokat ügyiratszerűen, okszerűen, a logika szabályai szerint értékelte.

[11] Helytállóan döntött az elsőfokú bíróság a vádlott és a védő által előterjesztett bizonyítási indítványok elutasítása tekintetében. Az elsőfokú ítélet [42]-[53] bekezdéseiben kifejtettek alapján helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott kevert személyiségzavarban szenved ugyan, azonban ezen betegsége nem tette képtelenné és nem is korlátozta a bűncselekmény következményeinek felismerésében, vagy abban, hogy e felismerésnek megfelelően cselekedjen, ugyanis ezen megállapítását a jelen ügyben beszerzett, egymástól független igazságügyi elmeorvos-szakértők által készített szakértői vélemények is megállapították.

[12] A törvényszék ítéletében megalapozott tényállást állapított meg, amelyet az ítéltábla határozatának alapjául elfogadott.

[13] A vádlott a bűncselekmények elkövetését ténybelileg beismerte, azonban azzal védekezett, hogy végszükségben, illetőleg jogos védelemben cselekedett.

[14] A Btk. 22. § (1) bekezdése szerint nem büntetendő az a cselekmény, amely a saját, illetve más vagy mások személye, javai vagy a közérdek ellen intézett, illetve ezeket közvetlenül fenyegető jogtalan támadás elhárításához szükséges (jogos védelem). A Btk. 23. § (1) bekezdése szerint pedig nem büntetendő annak a cselekménye, aki saját, illetve más személyét vagy javait közvetlen és másként el nem hárítható veszélyből menti, vagy a

közérdek védelme érdekében így jár el, feltéve, hogy a cselekmény nem okoz nagyobb sérelmet, mint amelynek elhárítására törekedett (végszükség).

[15] A jogos védelem rendelkezésének alkalmazásához az úgynevezett jogos védelmi helyzet fennállása szükséges, ami a meghatározott jogtárgyakat érintő jogtalan támadás vagy az azzal való közvetlen fenyegetés révén jön létre. A vádlott életét, testi épségét, egészségét, illetőleg szabadságát semmiféle közvetlen és jogtalan támadás nem fenyegette. Az a vádlott által hivatkozott indok, amely szerint a sérelmére és a hozzátartozói sérelmére elkövetett bűncselekmények miatt tett feljelentéseit a hatóságok „eltusolták”, koholt vádak gyártottak ellene és őt rendszeresen elmebetegnek tüntették fel, semmiképpen sem tekinthető közvetlenül fenyegető jogtalan támadásnak, de közvetlen és másként el nem hárítható veszélynek sem. A közvetlen veszélyhelyzet ismérve, hogy egy adott vagy más személy személyét, javait vagy a közérdeket fenyegeti és e veszély máshogyan nem hárítható el. A másként el nem háríthatóság törvényi ismérve pedig azt jelenti, hogy az elhárításra először azt a módot kell megtalálni, amelyik büntetőjogilag nem tényállásszerű, ha pedig ilyen nem áll rendelkezésre, vagy nem biztonságos, akkor a legenyhébb sérelmet előidéző elhárítási módot kell alkalmazni.

[16] A vádlott kényszer, fenyegetés alkalmazására is hivatkozott. A kényszer erőszakot, fizikai ráhatást jelent, a fenyegetés pedig olyan súlyos hátrány kilátásba helyezése, amely alkalmas arra, hogy a megfenyegetettben komoly félelmet keltsen.

[17] Nyilvánvaló, hogy a vádlott azon hivatkozásai, hogy a hatóságok – álláspontja szerint – nem foglalkoztak kellő mélységben a beadványaival, sőt eljárások indultak ellene, a fent részletezett büntethetőséget kizáró okok egyikét sem valósítják meg, és nem adhatnak jogszerű okot arra, hogy a vádlott 90 ember megölésére tegyen felhívást, ahogyan arra sem, hogy a vádlott sértettl sértett sérelmére elkövesse a zaklatás vétségét.

[18] Helytállóan hivatkozott az elsőfokú bíróság a Kúria 3/2019. számú BJE határozatában foglaltakra, amely szerint a bűncselekmény elkövetésére irányuló szándék felhívás nélküli kinyilvánítása is alkalmas a bűncselekmény megállapítására, amelyhez elegendő, ha a szándék meghirdetője saját elszánását, eltökéltségét jelenti be és az abszurdnak, tréfának a körülményekből nem tekinthető. E körben mindenben helytállóan fejtette ki, hogy a vádlott által a hatóságok számára megküldött felhívás nem tekinthető komolytalannak, viccelődőnek, hiszen az ilyen tartalmú beadványait több hatóság részére is eljuttatta azonos tartalommal, hosszabb időn keresztül. Azáltal pedig, hogy az ügyében eljáró bíróhoz címzett üzenettel és a törvényszékhez postai úton küldött borítékban elhelyezett riasztó tölténnyel testi épséget veszélyeztető esemény bekövetkezésének látszatát keltve azt célozta, hogy a sértettben félelmet keltsen, a zaklatás vétségét is megvalósította.

[19] Az irányadó tényállásból a törvényszék tehát okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, cselekményét ugyanakkor az ítélet rendelkező részében nem minősítette teljes mértékig a törvénynek megfelelően, hiszen hivatkozott a Btk. 160. § (1) bekezdésére is, amely az emberölés alapesetére (szándékos emberölés) utal. Erre figyelemmel az ítéltábla megállapította, hogy a vádlott terhére megállapított 90 rb. emberölés előkészülete büntettének jogszabályi alapja helyesen: Btk. 160. § (3) bekezdés. Ugyanakkor arra figyelemmel, hogy az elsőfokú bíróság a cselekményt az ítélet jogi indokolásában már a törvénynek megfelelően minősítette, az ítéltábla a rendelkező részben írtakat csupán elírásnak tekintette, ezért az ítélet megváltoztatására nem volt szükség.

[20] A büntetés kiszabása során irányadó súlyosító és enyhítő körülményeket az elsőfokú bíróság maradéktalanul értékelte, és nem tévedett, amikor a Btk. 79. §-ában rögzített büntetési célok elérése érdekében – figyelemmel a Btk. 80. § (1) bekezdésében foglalt bünteteskiszabási elvekre – a vádlottat börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és közügyektől eltiltásra ítélte. A vádlottal szemben kiszabott fő- és mellékbüntetés tartama

egyaránt arányos, azok lényeges súlyosítására, de lényeges enyhítésére sincs törvényi lehetőség.

[21] Az ítélet egyéb rendelkezései is törvényesek.

[22] Mindezekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta. Észlelte, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet bevezető részében nem csak a tárgyalási napokra, hanem a 2023. július 5. napján megtartott előkészítő ülésre is utalt, ugyanakkor ítéletét nyilvánvalóan a tárgyalási napokon lefolytatott bizonyítás alapján hozta meg, ezért az említett napra történő utalást mellőzte. Megállapította továbbá, hogy az elsőfokú ítélet a vádlott tartózkodási helyéül a büntetés-végrehajtási intézetet jelölte meg, ugyanakkor a vádlott időközben már szabadlábra került, ezért az ítéltábla a vádlott tartózkodási helyének feltüntetését is mellőzte.

[23] A másodfokú eljárás során 14.000.-Ft büntügyi költség (a kirendelt védő díja) merült fel, amelyet a Be. 613. § (1) bekezdése és a Be. 574. § (1) bekezdése alapján a vádlott köteles viselni, tekintettel arra, hogy a fellebbezése nem vezetett eredményre.

[24] A Be. 321. § (5a) bekezdése alapján rendelkezett az ítéltábla arról, hogy ha a vádlott az ítélet közlésétől számított három hónapon belül a számára kiadni rendelt bűnjeleket nem veszi át, akkor azok az állam tulajdonába kerülnek.

[25] A végzéssel szemben a Be. 579. § (3) bekezdése, valamint a Be. 615. § (1) és (2) bekezdése értelmében nincs helye fellebbezésnek.

Szeged, 2025. január 9.

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kiss Dániel s.k.
előadó bíró

Dr. Joó Attila s.k.
bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.466/2024/43. számú végzése és a Debreceni Törvényszék 25.B.127/2023/145. számú ítélete a jelen végzés folytán a mai napon *jogerőre emelkedett*.

Szeged, 2025. január 9.

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke